

татъци отъ тия две роти отстъпватъ . . . може би, се е сторило на другитѣ, че духоветѣ на падналитѣ бранници сж се подели и искатъ да намѣрятъ изходъ отъ тоя врящъ котелъ. Отстъпватъ и двайсетина души отъ 2-а и 3-а роти отъ 46-и полкъ. Тамъ значи положението е неудържимо. Най-после останкитѣ сж сломени, избити сж и защитници вече нѣма. Сърбитѣ сега по-свободно и съ по-малко жертви ще завзематъ върха и отъ тамъ ще почнатъ да се кикотятъ на нашето безсилие да стоимъ срещу тѣхъ . . . Разбира се, че това нѣма да позволимъ.

— Подпоручикъ, предайте 11-а рота да подкрепи изнемогващитѣ роти на лѣвия флангъ.

— Слушамъ г. Полковникъ . . . Ало! Ало! Единадесета рота! Ахъ, пакъ не отговаря! . . . Войникъ, тичай съ новъ кабелъ! . . . Ало, г. Полковникъ, връзка нѣмаме съ единадесѣта рота, кабелитѣ сж скжсани.

— Предайте лично заповѣдта!

— Слушамъ г. Полковникъ. И безъ много да му мисля напущамъ сигурния си заслонъ и навлизамъ въ чертозитѣ на ада Съ приведено тѣло, мжчейки се да се запазвамъ отъ смъртоноснитѣ снаряди и куршуми минавамъ по близкия окопъ, после навлизамъ въ единъ отъ ходоветѣ, по него отивамъ направо при ротния командиръ поручикъ Атанасовъ, той изслуша заповѣдта и веднага почна нейното изпълнение.

Тукъ около ротата е спокойно, смъртоноснитѣ снаряди не падатъ, само отплѣснати куршуми, като роени стотици кошери пчели жужукатъ надъ главитѣ, а тътена отъ друсавицата, която толкова близо се чува като да иде изъ недрата на върха, който трепери, стене досущъ като ранено животно. Тая относителна тишина отслабва нервитѣ ми и както приклѣквамъ да предамъ заповѣдта на полковия командиръ, почувствувахъ сънъ да обхваща цѣлото ми тѣло. Колко минути, или секунди съмъ проспалъ? Може би, вѣкъ, може би мигъ, но менъ ме събуди тихия напѣвъ на Шуми Марица. Издигамъ се и въ това време ротата вече излиза за да отиде на помощ на изнемошѣлитѣ си другари, които изгинватъ отъ ударитѣ на сърбитѣ. И тия стоманени сливенци, току що направили първитѣ крачки къмъ селенията на смъртта,